

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1902.

Leto III.

Snežinke.

Beli dan na okno trka:
cin, cin cin —
beli dan iz jasnih, solnčnih
nébesnih višin . . .

Kdo te je umival, danek,
da tako si bel
v tiho mesto, k oknu našem
zdaj prispel?

Nad mestom tihim
meglice trudne plavajo,
na mesto tiho
snežinke naletavajo . . .

Pa misli Marta,
da nežni to krilatci so —
ah, naša Marta,
to sami beli škratci so!

Hm, ptičice molčijo
po logu tožnem tam;
le snežec, beli snežec
se smeje solncu sam . . .

„Le padaj, snežec, padaj
saj zopet pride dan,
ko naju bo sprejel spet
slovesno vrt cvetan!“

1.

„Z mano je nad zvezdo angel
se igral
in pozdrave svojim ljubim
šepetal . . .

Pa pozdravljam zdaj zaspance
sred dolin
in na okna tiho trkam:
cin, cin, cin.“

2.

„Pa če so beli,
to angelci so, kaj? —“
Ah, v belih krilcih
hité pač škratci v gaj.

In lahno vodi
jih tetka stara — smrt —
na tiha polja,
na mladi, trudni vrt . . .

3.

In tiho Marti sniva
v naročju punčka, glej,
pa smeje od veselja
naprej se in naprej . . .

Cvetko Slavin.

